

Člověče, nezastavíš ten neúprosný čas

Zdá se, jakoby naše civilizace vytáhla do boje s něčím tak odvěkým jako je čas. Různá kosmetika, mastičky a krémy vyhlazující vrásky, móda pro ženy a muže a preparáty všeho druhu se snaží „ubírat léta“. Téměř všechny reklamy, jakoby přímo křičely „jen nestárnout, jen nebýt poznamenán časem“, být stále stejnou konzervou bez let a bez věku, být prostě „in“. „In“ znamená existenci v něčem - rozumějme: v současnosti v módním trendu, v dnešku, tedy vlastně v čase, ale paradoxně bez projevu času. A léta si zatím bez ohledu na reklamy a módní směry pádí dál.

Všechny nás unáší řeka času, všechny stejně spravedlivě posunuje v čase dál a dál. Všechno se tu nenápadněji mění a plyne. Kdo kotví pouze v pozemském proměnlivém životě, bude nakonec smutný z různých ztrát a změn. A přitom si často neuvědomujeme, že právě dočasnost našich životů z nich činí ono vzácné a jedinečné. Dočasnost žití a zodpovědnost před tím co tuto dočasnost přesahuje, dává smysl životu a smysl existenci různých náboženství a duchovních cest.

Máme tu opět nový občanský rok - ten letošní s osmičkou na konci zahájíme opět tradičně naší novoroční Via lucis v pátek 4. ledna 2008. Pokud jsme někdo už nějaký Nový rok oslavili, řekneme si tolerantně je leden a „nový rok není jen jeden“, jak se zpívá ve známé písničce a slavme tedy třeba svátek času. Nebudeme tak daleko od všech pozorování pozemské zkušenosti všeho co žije.

A nezapomínejme se vědomě v čase zastavit, neboť moc Velké Přítomnosti je jediný vítěz v jinak marném boji s časem. Ona nebojuje, pouze vítězí za nás, pokud se s ní vědomě setkáme. Jak píše dr. N. F. Čapek na závěr knihy „Nálada a její tvoření“:

„Není krásnějšího zvyku, jako když si člověk denně vyhradí pro sebe chvilku, kdy se chce potkat sám se sebou, aby si připomenul hlubší smysl života.

Jsem božím dělníkem. Jsem jiskrou zapadlou do hmotného těla. A v tomto těle má se ona rozkřesat v posvátný oheň, v kterém shoří, co je nežádoucí, a znovu a silněji se podnítí to nejlepší, čím chci žít.

Naše tělo je dílnou ducha, ale je také svatyní, kde se setkáváme s Duchem všech duchů. Paprsek, který máme z Boha, jen proto září, hřeje a oživuje nás, že jedním pólem je ve spojení se svým zdrojem, a je ustavičným vyzařováním nejvyššího života.

Když se oddávám meditaci, ať cokoli jiného při tom zanedbám nebo zapomenu, jedno vždy zůstává, i kdybych žádných slov neužíval, je to uvědomění sounáležitosti k vesmírnému životu, je to utišení se sám v sobě a přiblížení se tam, kde všechna přání ztichnou, všechno jiné se zapomíná a zůstává pocit Veliké Přítomnosti Věčného.“

(N. F. Čapek: *Nálada a její vědomé tvoření*, II. vyd. Unitaria Praha 1930, s. 178.)

Jarmila Plotěná

Uveřejňujeme část stopy a cesty unitářství v našich zemích obsahující zajímavá fakta o kořenech unitářství u nás, ačkoliv kniha vyšla již v r. 1936. V mnohém objasňuje proč jsou unitáři tak různorodí ve víře a jakými způsoby hledali vlastní cestu.

Tvůrčí náboženství

Stopy a cesty unitářství v našich zemích

Historie unitářství u nás

Právě tak jako u jiných národů, objevovalo se i u nás unitářské smýšlení už v dobách nejranějších. Ze všeho, co dosud bylo ze zaprášených archivů vyneseno, můžeme souditi, že u nás tyto stopy byly ještě mnohem častější a hlubší než jinde.

Křesťanství západního typu našlo ve starých Čechách a Moravanech půdu tvrdou a vzpurnou. Dnes je známo, že křesťanství, nesené k nám ze západu německými kněžími, křesťanství už v pravdě římské, se složitým obřadnictvím a poručnickým rázem, nepřišlo k nám první. V českých a moravských duších žil čistší, opravdovější a přirozenější duch křesťanství východního. Již před Cyrilem a Metodějem učili na Moravě bogumilští křesťané, kteří sem uprchli z Bulharska před pronásledováním.

Bogumilské křesťanství, rozšířené mezi Slovany, nemělo mší, svátostí, chrámů, neuctívalo svatých. Věřící se jmenovali „dobří lidé“; jejich kněžství nebylo hierarchické, nýbrž - jak dnes říkáme - demokratické. Projevovali velmi často odpor k válce a prolévání krve. Dlouho se udrželi zejména v Bosně, kde raději přestoupili k jednobohé víře mohamedánské než ke katolické, hlásající mnohobohéství v Trojici a svatých. A vůbec vše, co se přičilo realistickému optimismu a svěžímu rozumu, zůstávalo našemu člověku vždy cizejší než jiným národům. Dějepisec W. W. Tomek píše, že ještě koncem 11. století, tedy 300 let po příchodu křesťanství, Čechové se shromažďovali v posvátných hájích, u lesních studánek, kde konali své meditace a modlitby. Celý duch římské nesvobody byl cizí jejich duši. Jan Amos Komenský přeložil starou knížku: „O těžkých protivěnstvích církve české“, v níž se praví: „...nikdy jináč, leč z přinucení žádných těch ohavností (římských), jak je v těchto temnostech znamenat mohla, nepřijímala země česká. Odkudž to pošlo, že hned od starodávna více Čechové než který jiný národ, od Římanů kacířování bývali.“

Sklon české národní povahy ke kacířství je světoznámý. Sám Palacký píše: „Jisté jest, že nalézali se v Čechách po věky lidé, kteří se nedávali voditi pouhou autoritou stolice římské.“ Roku 1244 vyšla bulla papeže Innocence IV., jež byla namířena proti českým kacířům, stejně jako bulla Alexandra IV. z roku 1257. Český biskup Jan byl dokonce obžalován, že podporuje sekty „pikhardů a bekyní“, v Čechách a na Moravě značně rozšířených, a byl odsouzen k jedenáctiletému vězení. R. 1315 bylo upáleno na Moravě už 14 kacířů a kacířek. V roce 1339 byla tam objevena početná sekta „bratří apoštolských“, v Čechách roku 1390 upáleno opět několik „berkhardů a bekyní“, r. 1329 byl v diecézi olomoucké ustanoven dokonce inkvizitor, jehož úkolem bylo, aby „kacířstvo (jimž říkali opět „Valdenští“) bylo vykořeněno“. Již za krále Jana a císaře Karla sekta Valdenských nalezla na této zemi (na Moravě) takového rozšíření a v této době měla tolik stoupenců, že arcibiskup pražský v listě biskupovi olomouckému (r. 1381) pronesl obavu, že nebude ani možno ji vykořeniti.

Jar. Šíma (Tvůrčí náboženství, Praha, Unitaria, 1936, s. 31 - 32)

Duchovní zákony

Dnes můžeme pozorovat u mnohých lidí vyšinutí z vnitřní rovnováhy. A tak bych chtěl přispět k tomu, aby lidé znovu nabyli rovnováhy a jakési spokojenosti podle zákonů ducha.

Zákon ducha je odlišný od zákona hmoty. Hmotu pozorujeme, měříme, vážíme zvenčí, ale duchovní hodnoty měříme po způsobu hmoty, býváme zklamáni anebo svedeni na scestí.

Tak elektřinu nemůžeme posoudit podle jakosti a složení drátu, ale podle účinků. Umění hudebníků nemůžeme posoudit podle houslí, které drží v ruce, ale podle jeho schopností housle ovládnout a vyloudit z nich krásné tóny.

Duch pracuje lehce, neviditelně, přímo, kdežto chceme-li zvládnout hmotu, začínáme s neohrabanými nástroji, které teprve postupně, čím více ducha jsme do nich vložili, stávají se tím jemnějšími a praktičtějšími.

Naše tělo je nejpřímějším projevem našeho ducha. A na něm můžeme studovat lehkost duševní práce u porovnání k těžkopádnosti hmotných nástrojů. Kdyby někdo chtěl sestavit stroj, který by nějak napodobil každý pohyb v těle, byl by to asi tak velký stroj jako celá Praha a musel by mít více koleček, než je hvězd na obloze.

Pamatuji, jak kdysi jeden občan vystavoval v Praze stroj, který prý sám se bude pohybovat bez zásahu z venčí. Naplnil tím strojem veliký sál, a na konec se ukázalo, že bez zásahu z venčí stroj přece jen nemůže se pohybovat. Naproti tomu vezměme nejmenší mušku na světě a máme v ní dokonalý samohyb.

Dále bychom mohli pozorovat neskonale optimismus ducha v přírodě i v člověku. Jaké to je hýření v hojnosti a množství všeho! Jako by příroda nedbala, zda miliony zárodků nových organismů přijdou nazmar, ale tvoří dále nové miliony, až se jeden uchytí.

Optimismus jako základní vlastnost ducha jeví se i v tom, že člověk může sebe větší utrpení prožít, nakonec však zůstane jen vzpomínka jako sen. A nabyli-li člověk poněkud mistrovství, může to být i vzpomínka uklidňující, jestli dokonce nevyvolá údiv a úsměv humorný nad tím, jak nás kdysi něco trápilo, co zpovzdálí je tak malé a mizivé, jako mráček, který přešel po obloze.

Velikost a síla ducha jeví se i v tom, že ho nelze utlačit a uhasit, tak jako pravdu nelze trvale potřít. Je podle zákonů ducha, že zlo a křivda se mstí a nikdy nezůstane neodčiněna. Je v povaze ducha, že kdo tupil, bude potupen, kdo miluje, bude milován, kdo těšil, bude potěšen.

Podle zákonů hmoty a hmotářského smýšlení úřad dělá člověka, šaty dělají člověka, titul dělá člověka, peníze -, postavení -, a když člověk to či ono z toho ztratil, je „nikdo“. Duchovní zákon znamená pravý opak. Podle něho člověk dělá úřad, člověk zdobí titul, člověk dává hodnotu penězům. A kdyby člověk všeho pozbyl, dokud sám důvěřuje a sám sebe nezaprodal, nepozbývá ani v nejmenším své hodnoty.

Trvalé je jen, co mluví k nitru a z duše. Je-li někdo ctěn pro svůj úřad, může zítra tím, kdo jej ctí, být potupen. Byl-li někdo vzácný a milý pro svoji duši, zůstane vzácným v tomto i budoucím životě té duši, která ho poznala.

Duch se vyjadřuje tvarem, a kdo umí číst tvary, a zvláště výraz očí a jemné pohyby ve tváři, čte člověka. Těžko je se přetvářet, zvláště očím. Dvojakost pokrytce vyjadřuje se v protichůdných tazích a pohybech obličeje a v kalných stínech očí. A přijde doba, kdy každý každému bude otevřenou knihou.

Avšak to není to hlavní. Hlavní je to, co duch sdílí neviditelně duchu. Duch ducha vycití, vystopuje, vytuší. Proto je těžko někoho přesvědčit o tom, co sami nevěříme. Advokát, byť sebe více dokazoval nevinu obviněného, jestli sám v ni nevěří, těžko přesvědčí. Tak je s řečníkem vůbec. Přesvědčení a nálada se přenáší.

Někdo může vyslovit soustrast a v duchu vám přát tu bolest. Takovým umělcem je sotva kdo, aby to v tónu své řeči a v očích zakryl. Někdo může návštěvu zvát, aby zase přišla, a ona z jeho slov vycití, aby nechodila. Těžko je pouhými slovy a gesty zastříti a zapřít ducha.

Člověk často prozrazuje svá největší tajemství mlčením. A jindy marně se namáhá řečí zakrýt, co si myslí. Jestliže jsme nepoznali člověka podle duše, nepoznali jsme ho.

Rovněž nelze zakrýt vnitřní krásu, charakter, vznešenost žádnými hadry a žádnou chudobou, právě tak jako nízkou duši nezakryje zlato a hedvábí.

Konáme v životě mnoho věcí, ale ať chceme nebo nechceme, každá z nich nese pečeť našeho ducha. A co je ještě většího a podivnějšího, totiž, že všechna krása a ošklivost není kolem nás, ale v nás. Ne v přírodě, ne v lidech, ne v okolnostech, ale v člověku je nádhera i také všechna ošklivost. Svět je prázdný, všední, ošklivý, a jen kolik člověk v sobě má krásy, jak mnoho své krásy je schopen promítnout a vidět, tolik jí kolem sebe nachází. Řekl jsem to v písni: „Můj duch mi někdy povídá, že to jen má, co sám si dá, že každý volí barvu svou a vidí krásu zvolenou.“

Někdo může být strážcem obrazárny celých třicet let a nemusí vnímat krásu ani jediného obrazu. Člověk může každou noc jako ponocný chodit pod hvězdnatým nebem a nevidět jeho nádheru. Člověk může prožít první máj třeba padesátkrát, a nemusí to být první máj Karla Hynka Máchy, když psal: „Byl první máj, byl lásky čas...“

Pro někoho třeba tentýž první máj může být podnětem, aby skočil z okna na ulici.

Člověk podle zákonů ducha miluje a nenávidí v jiných, co má v sobě. Vidí to v jiných zveličené nebo zmenšené. Vidí třeba stín, ale hrozí ho v něm pekelná příšera, které se léká; a někdo jiný vidí tentýž stín a řekne si: tady někde musí být světlo, jinak by tu nebyl stín.

A tak bychom mohli do nekonečna uvádět veselé i smutné, humorné i hořké příklady o tom, jak za stejných okolností jedni lidé prožívají ráj a druzí peklo, jedni se smáli a druzí kleli, jedni nesli hlavu vzhůru a druzí se v sebe hroutili podle toho, co bylo v nich, jaký byl jejich duch, jak probuzený, jak pohotový a jak povznesený nad své okolí.

Je tedy velmi žádoucí, aby člověk se cvičil v mistrovství ducha, aby sám v sobě uvnitř vybudoval krásný svět a uměl jej promítat do svého okolí. Jinými slovy, aby náš duch nebyl stínem, který všechno zastiňuje a zachmuřuje, ale slunečním paprskem, který všemu dodává lesk a krásu a barvu; potom z kapičky rosy, která je pouze trochou vody a prachu, udělá na pohled třpytící se perlu, na níž oko spočine s radostí a údivem.

Říkávám, měli bychom už od dětství být k tomu vedeni a poučováni, jak krásně žít. Ale jestli někdo chodil skoro dvacet let do školy a potom místo člověka optimisty, podnikavého, tvůrčího, který chce razit nové dráhy a vytvořit nový blahobyť, vyjde člověk zdeptaný, jako

citron vymačkaný a znechucený životem, ale s plnou hlavou vědomostí, ze kterých málo může prakticky použít, - tomu je ovšem těžko žít!

Proto mohu říci, že je vzdělání, kterému se vzdělání neříká, a může člověku mnoho v životě prospívat, a je vzdělání, kterému se tak říká s přídavkem všech papírů a vysvědčení, ale v člověku neprobudilo dřímající síly. Zákony ducha jsou prosté a přirozené; a proto dá to mnoho práce, aby se člověk přeučil, jestli se po mnohá léta učil obracet od přirozeného a prostého k nepřirozenému a zamotanému.

Chceme-li něco konati proti duchu, způsobíme utrpení a škodu. Špatné výsledky ve školách mívají hlavní příčinu v nepřirozeném postupu proti duchu. Učení stává se mučením a nikoli radostným výbojem, není-li probuzením a rozvíjením přirozených vloh a vlastností dítěte.

Nejčastější příčina trápení člověka bývá v tom, že vyšel ze sebe ven do něčeho, co je mu cizí. Že není doma, není u sebe. Žije v tom, co je venku. Venku jsou bolesti, a on je nosí domů, dovnitř do duše.

Tady se musím maličko pozastavit. Kolem nás je tisícero věcí: rodina, přátelé, šaty, byt, povolání, časové události, zprávy o křivdách a ztrátách, bolestech a utrpeních. Vyjde-li člověk ze sebe a zastaví-li se u těchto věcí tak, že se s nimi ztotožní, stává se trpětelem, ale nepomůže nikomu ani sobě ne.

V hmotařském způsobu života lidé jdou až do takových výstředností, že jsou nešťastni, jestli pro sebe nenašli nějakou škatulku, nějakou důstojnou přihrádku, kam by se mohli umístit. Jedni jsou na příklad zaškatulkováni podle vysvědčení ze školy, měšťanky, ze střední školy, z vysoké školy. Jiní podle platové stupnice. V Americe jsou přihrádky pro milionáře a multimilionáře. Multimilionář hledí s pohrdáním na chudáka, který má sotva mizerných 60 milionů dolarů. A zase jiní, obyčejně ti chudší, se odhadují podle toho, jak mnoho a čeho mohou dát týdně do žaludku nebo ročně na sebe.

Podle zákona ducha jsme bohatí jen tím, čeho nemůžeme dnes - zítra pozbyť, tím, co jsme, co tvoříme v sobě za svět, co můžeme měniti a přestavěti, co můžeme ze sebe vydati, co milujeme, co nás povznáší nad všednost, nad strasti a smutky dne, nade všecka zklamání a chválu lidí, zkrátka, co jsme podle své duchovní podstaty, a co je v nás věčného.

Jestliže však člověk našel sama sebe, a umí se ode všeho, co ho potká, sám k sobě vrátiti, tedy poznává, že vedle všeho toho, co je mimo něj, milé či nemilé, je tu ještě on sám se sebou, jenž o všem tom může přemýšlet, může to pozorovat a může svým duchem jakoby lampou všechno kolem sebe prosvítit, všechny temné kouty, všecken nesoulad a také své ideály a tužby. - To je docela jiný postoj! Takový vychází zevnitř ze sebe, vědomě a směle a zaujímá poměr k věcem jako pozorovatel a pomocník. Nevychází od těch věcí k sobě, a vše, co je mimo něho, nevnáší do svatyně svého nitra, ale vychází z ducha a odtud dává ráz a barvu a osvětlení všem věcem.

Dobře vím, co mi odpovíte, že je to velmi těžké; avšak někteří by to chtěli mít až příliš lehké. Tu vám povím o zajímavých pokusech, které konají na vysokém učení ve Štýrském Hradci. Chtějí totiž zjistiti, je-li možno čas zkrátiti nebo prodloužiti, takže by se na příklad půlhodina zdála dlouhá jako dvě hodiny anebo krátká jako minuty. A do jisté míry prý se jim to podařilo; dají-li totiž člověku určitý chemický preparát, tedy mu čas rychle utíká, a dají-li mu jiný preparát, všechno se mu zdá déle trvati. Jaký by to byl vynález, kdyby v

lékárnách prodávali pilulky bílé k prodloužení času a červené ke zkrácení. Kdyby člověk měl příjemný pocit, polkl by bílou pilulku, a místo pěti minut příjemný pocit trval by celý den; kdyby na něj přišla špatná nálada, polkl by červenou pilulku, a špatná nálada by zmizela za půl minuty. (A místo vejíti do sebe vzal by jen prášek...)

Základní podmínkou k velkému a krásnému životu je uvědomění, že Bůh je všady. A Bůh podle staročeského pojmu znamená hojnost, náplň všeho dobra. Myslím to doslova.

Co bylo a je dohadů, odkud je život. A co námahy vytvořit živou buňku! Marně! Dnes vědci připouštějí, že také život je všade. V jediném krychlovém centimetru hlíny je mnoho tisíc živoucích jednotek. I každý paprsek, který letí od hvězdy k hvězdě může být nositelem života. A kdekoli jsou podmínky pro život a jeho vývoj, tam začne se množit a organisovat.

Život má všade v sobě záruku a přispění ducha a jeho zákonů. Je Bůh všade a nade vším. Z Něho, skrze Něho a k Němu jsou všechny věci. Pohleďte, jak roste růže. Vybírá si ze země jen to, co slouží její přirozenosti, aby byla krásnou a vonnou růží. Ani si netroufám naznačit, čeho by byl člověk schopen, kdyby si plně uvědomoval přítomnost Boha a kdyby sám sobě nepřekážel, aby byl šťastným. Ale člověk má všade plno okolků, složitých výpočtů a starostí, klikatých cest, pochybností a obav, neklidu a nejistoty; proto nemůžeme tvořit přirozeně, jak tvoří růže a pták. Má rozum, aby jím mohl sám rozhodovat, co a jak chce tvořit, ale odchází svým rozumem od sebe a od přirozeného řádu, a abych to řekl obrazně, tvoří si všelijaké chůdy a protézy, místo, aby se naučil vznášet se na perutích svých ideálů do slunných výšin krásnějšího světa a moudřejších pořádků.

Ať kdokoli nás zradil nebo opustil, jedno je jisté, že Bůh nás nezradil, ani neopustil, a že nemusíme nikam chodit pro Jeho požehnání. Je bližší než dech a tlukot srdce, neboť Jím jsme živi, hýbeme se a trváme, v něm je všechna plnost, jen se k Němu duchovně naladit, jen vytvořit vhodné podmínky pro jeho působení v nás a skrze nás!

Další podmínkou k uplatnění zákonů ducha je, aby člověk poznal své nadání a poslání a na něm zakládal své životní štěstí. Jestli však příliš se dere opačným směrem, vrhá se z neštěstí do neštěstí. Je to všechno možno jen naznačit a domýšlet; vím, jak je těžko hluboké pravdy ducha popsat a pochopit.

Podívejte se na tenhle příklad: Někdo mohl by sedět doma za pecí, pokuřovat si v zatopeném pokoji, popíjet své pivečko a podepsat sem tam nějaký šek. A možná, kdyby tak dělal, má-li v sobě opačné poslání, že dostane revma nebo rakovinu, nebo soucotě. A stráví svá léta v posteli doma nebo v nemocnici. Ale on jde do nepohodlí. Jde třeba objevovat severní pól po zemi, letadlem, nebo pod ledem a je šťasten.

Někoho udělali cukrářem, a je nešťastný. Možná, kdyby jej byli udělali kominíkem, že by byl šťasten. Edison byl milionářem. A někdo by myslel, když už je milionářem, že by měl jezdit po světě, okoušet všech možných dobrot a že bude šťasten; ale jeho štěstí bylo v laboratoři, tam měl i postel. Viděl jsem ji. Když už bylo 11 hodin v noci, a ještě něco nedomyslel, aby po půl noci nemusel doma rušit, raději tam zůstal.

Vzpomínám na své mládí. Podle dispozic mých přátel měl jsem se stát zámožným živnostníkem. Měl jsem trávit svůj život v blahobytu, ale moje štěstí bylo jinde. Přespál jsem nejednou na lavici někde v hostinci, zůstal nejednou bez oběda; ale měl jsem před sebou poslání, a to mně bylo více než život.

Tím nechci říci, že cesta ke štěstí vede jen chudobou a odříkáním. Jen tolik chci říci, že v každém je něco, co jej činí šťastným, když to může uplatnit, ale že všelijakými okolnostmi bývá tento dar v lidech potlačován, uškrcen, a tak své nejsilnější vlohy musí v sobě dusit a nechat je zakrtnout, a na jeho nejslabších vlohách je založeno jeho povolání a proto je v něm jako ve vězení a v okovech.

Nebylo by však dobře, kdyby se někdo teď začal trápiti a říkal si, protože je v nevhodném povolání, a protože nemůže své povolání změnit, že musí do smrti zůstat nešťastným. Proto zvláště chci zdůraznit nejdůležitější zákon ducha. Totiž, že člověk není ničím z toho, co jej obklopuje, i tělo v to počítaje, a nemá se s ničím ztotožňovat, co jej trápí.

Člověk je tvůrčí a organizační dynamismus. Žije-li přirozeně jako růže, o níž jsem mluvil, přibírá duševně, co se mu hodí, co může být materiálem pro výstavbu jeho duchovního světa, toho světa, který může dále měnit, nebo zbořit a jiný vystavět.

Růže přebírá ze země jen, co odpovídá její přirozenosti; jinak by zahynula. Ale člověk má svobodu, že může přibírat látky cizí, škodlivé, a mrzačit se; místo člověka šťastného a vnitřně vyrovnaného může ze sebe vytvořit duševního mrzáka.

Člověk se v jistém ohledu podobá magnetu v železných pilinách. Přitahuje, co je mu příbuzné. Vzpomínky, obrazy, představy, zkrátka vše, čím lidé žijí.

Háček je v tom, že člověk přitahuje k sobě jen to, co už také nějak v sobě má, a má-li v sobě, obrazně řečeno, hromádku neštěstí, nepříjemných vzpomínek a zážitků třeba z dětství a z mládí, jestliže přijal v mládí mnoho nezdravých sugescí, předsudků, návyků, pověr, vyžaduje ohromného náporu a veliké vytrvalosti, aby se tohoto nánosu ve svém nitru zbavil. Chce-li však žít pohodlně, bude dále přitahovat jen to, čeho má beztak v sobě již dost a nakonec bude nešťasten.

Člověk, chce-li žít vědomě tvůrčím životem, musí se k tomu probuditi, vychovávat, musí k tomu vyspívat. Má-li v sobě málo životního optimismu, přitáhne jen málo optimistických myšlenek a dojmů. Ale předsevzal-li si jednou, že chce být optimistou nebo něčím jiným, musí k tomu vědomě pracovat, musí k tomu dozrát.

Nedivte se, že někteří lidé přijdou k nám do shromáždění, na přednášku, a náhodou něco slyší, co se zachytí o nějaký magnet v nich, ale protože nedozráli k určité náboženské úrovni, protože chtějí duchovně spát, nesblíží se a nesrostou s námi. Museli by více slyšeti a víc a opravdověji hledati, až by v nich procitly dřímající síly božího, duchovního života. Museli by dále překonati překážky a nástrahy, které zvenčí ničí a dusí všechno, co trvalého podle zákonů ducha uvnitř se má vzbuditi.

Z mládí byla většina našich občanů zvyklá odbýti náboženský život účastí na nějakém zevním obřadu, ale pěstování duchovního, vnitřního života bylo jim cizí. Kromě toho žijeme ve světě, kde vše se řídí a třídí, hodnotí a oceňuje podle zákona hmoty, podle zevnějšího.

I nejzdařilejší život podle hmotných zájmů podobá se vánočnímu stromku. Mnoho je na něm navěšeno. Vše se za krátko otrhá, a stromek se hodí do ohně. Ale co je podle ducha a roste v člověku živým stromem, poroste dál a vydá plody. Oheň ani hrob nic na tom nezmění. Strom duchovního života roste z duše, z božího semene, a čím lepších podmínek se mu dostane, tím krásněji pokvete.

Dříve či později projde každý z nás přehradou, za níž půjde vše jen podle zákonů ducha, a zmizí všechno, co je pouze hmotné a zevně navěšeno. Vše zůstane za námi, co nemá kořenů v duši a v Bohu. Dobře bude těm, kteří už zde podle zákonů ducha žili a vše vůkol pro sebe hodnotili.

*Sférami vlní vítězů zpěvy,
se srdce spadne veškera tíž,
zas v novém světle život se zjeví,
skloněná hlava zdvihne se výš.*

N. F. Čapek

Na cestu do nového roku 2008 předkládáme skvělé myšlenky dr. Norberta F. Čapka, týkající duchovních zákonů, na které bychom měli brát zřetel v každé době.

Nálada odevzdanosti

Ať přijde cokoliv, ať mi příští hodina, příští den přinese cokoli: je-li mi to zcela neznámé, nemohu to strachem změnit. Očekávám to s dokonalým vnitřním klidem duše, s dokonalou mořskou tišinou myslí.

Úzkost a strach brání našemu vývoji: vlnami úzkosti a strachu zaháníme to, co chce proudit do naší duše z budoucnosti.

Oddanost tomu, co nazýváme božskou moudrostí v událostech, jistota, že to, co přijde, musí být, a že by to v určitém směru mohlo mít i dobré účinky - vyvolání této nálady ve slovech, pocitech, v idejích - to je nálada modlitby odevzdanosti.

Patří k tomu, čemu se musíme naučit:

Žít z čisté důvěry, bez zajištění života, z důvěry ve stálou přítomnou pomoc duchovního světa. Jinak to dnes opravdu nejde, nemáme-li ztratit odvahu.

Ukázněme patřičně svou vůli a usilujme o vnitřní probuzení každé ráno a každý večer.

R. Steiner (z přednášky Podstata modlitby)

Rudolf Steiner (25. února 1861 - 30. března 1925) rakouský filosof, literární kritik, pedagog, umělec, dramatik, sociální myslitel, esoterik. Je zakladatelem antroposofie, waldorfského školství, biodynamického zemědělství, antroposofického lékařství a nové umělecké formy – eurytmie

Co zaseješ, budeš také sklízeti. Udeř a budeš trpěti. Služ a budou ti sloužiti. Sloužíš-li svým životem lidem, nemůžeš se vyhnouti odměně ani lstí.

Emerson

Tomu, kdo zbožňuje Nejvyššího, mizí pýcha ze srdce jako světlo plamene při světle slunečním. Čí srdce je čisté, kdo je prost pýchy, kdo je klidný, pevný a prostý, kdo vidí v každém tvorů přítele a miluje každou duši jako svou, kdo jedná s každým stejně laskavě a

něžně, kdo touží po konání dobra a kdo se zbavil ctižádosti, v srdci toho sídlí Vládce života.

Jako se země krásí krásnými květinami, jež rodí, tak jest ozdoben ten, v jehož duši bydlí Vládce života.

Višnu Purana

Vzpomínat na minulost znamená pouze obracet ji ze všech stran a oživovat všechno zlé, co se nám přihodilo. Nepřináší nám to pokoj duše, staví nás to do střehu, posiluje to náš hněv a nechuť a budí to naše podezření. Pokud nedokážeme zapomenout na minulost, nikdy se nezbavíme toho, že v nás bude znovu vyvolávat bolest a nenávisť.

L. Buscaglia

Sestra prof. Miluše Šubartová byla pozvána na oslavu svátku chanuka do klubu Tóry v Brně. Podává nám též zprávu o mezinárodním křesťanském velvyslanectví v Jeruzalémě.

Co je ICEJ?

Zkratka označuje Mezinárodní křesťanské velvyslanectví v Jeruzalémě. Jeho funkce je seznamovat s dějinami a duchovním poselstvím společného svazku hebrejsko-křesťanského prostřednictvím Bible - Staré a Nové smlouvy. Brněnský Klub Tóry sdružuje židovské přátele, i konvertované ke křesťanství a křesťany. V současné době probírá Tóru - Pět knih Mojžíšových - zákon Boží a smlouvu Boží s Abrahamem, proroky a zejména Ježíšem Kristem o spáse světa (Genesis 12, 3). V adventním čase, který vyvrcholí rozžetím čtvrté svíce - příchodu kosmického Krista na zem, si připomenuli Boží záměr lásky a spravedlnosti zasahující do dějin světa, jak dosvědčují i židovské svátky - v adventním čase - chanuka - Svátek světel (ev. Jana 10, 22), který oslavuje vítězství Makabejců (Kladiva) nad pohany, kteří znesvětili jeruzalémský Chrám; původcem znesvěcení byl pohanský Řek, který hodlal helenizovat celý svět, označovaný jako první Antikrist - Antiochus Epifanes. Díky Božímu zásahu olej vystačil na osm dní. Tak se zrodil devítiramenný svícen - chanuka - na důkaz Boží moci a pomoci.

O tom, že Ježíš Kristus nepřišel rušit Zákon a proroky svědčí jeho svěcení židovských svátků zejména pesach (Velikonoce), kdy svou obětí na kříži a zmrtvýchvstání vyvrcholil vykupitelské dílo, naplnil smlouvu, abychom skrze víru přijali požehnání a zaslíbení Ducha svatého (Galatským 3:13 - 14).

ICEJ vydává časopis s názvem *Slovo z Jeruzaléma* - křesťanský hlas pro Židy a Izrael. Projekt Dny pro Izrael včleňuje úsilí o posilování přátelských vztahů mezi naší zemí a Izraelem - konferencemi modliteb, pořádáním přednášek a setkávání členů a příznivců ICEJ, výstavami, uměleckými projevy. Projekt napomáhá i prevenci možnosti antisemitských provokací (10. listopadu 2007), setkání studentů v Osvětimi v rámci Pochodu živých. Aktivity vzájemných setkání jsou propojeny logem - Tóra - ne teror, kultura vzdělávání - nikoliv nevědomost nenávisť a zášti. Akt solidarity s židovským národem reprezentují dnes miliony křesťanů z více než 125 zemí světa.

Pokud se týká kalendáře aktivit ICEJ včetně sociálních, upozorňujeme na stěžejní nadcházející data v novém roce: 27. 1. 2008 se koná přednáška - Izrael a my v Brně; 9.,

16. a 30. 3. 2008, Chaverut - Valašské Meziříčí; 13. 4. 2008 Konference smíření - České Budějovice; 15. 10. - 22. 10. 2008 - Dny pro Izrael v Hradci Králové.

Práce ICEJ usiluje o produhovnělou osvětu založenou na verši Izajáše - Potěšujte, potěšujte lid Boží (Iz. 40, 1). Výkonný ředitel ICEJ Malcolm Hedding (křesťanský Žid) nám v otevřeném dopisu sděluje: ... nejdůležitější je, že Bůh Bible tím, že Izrael do dnešních dnů uchoval, deklaruje svou věrnost a moc. Ostatním národům je určeno varování, že lhostejnost k Božímu slovu, křesťanskému dědictví a zanedbávání zpozornění vůči Izraeli povede k napomínání i soudům. Bůh totiž řídí i osud národů. Je proto nejvyšší čas „ze sna procitnouti“ a „žít život svatosti...“

Česká pobočka ICEJ pořádá každoročně sérii „veřejných programů proti antisemitismu“ pod názvem „Staronová šance“, jejímž vyvrcholením je vždy jarní setkání v prostorách Senátu v Praze.

Miluše Šubartová

Osho: Od medikací k meditaci

Přiznám se, že mne pověst obklopující populárního indického gurua, nazývaného svými stoupenci Osho, dosud poněkud odrazovala od studia jeho knih. Ne že bych se jim vyhýbal, ale asi bych si sám nic takového nekoupil. Když mi byla nedávno darována kniha *Od medikací k meditaci*, rozhodnul jsem se prozkoumat, v čem spočívá kouzlo tohoto duchovního mistra.

Nejprve pár slov o Oshovi. Byl velkým tantrikem, i když pravděpodobně nedošel až na konec cesty, jako například František Drtíkol. Říká se, že Osho v závěru života zalitoval, že se nesetkal s Ramanou Maharšim. Kdo ví? Každopádně v době, kdy zde působil Maharši, ještě nebyl Oshem. Postupem času si dal titul Bhagwan Shree Rajneesh, jezdil flotilou 93 rolls royce, létal letadlem kolem světa ... Až v samotném závěru svého života se prohloubil, vzdal se starého jména a přijal - kvůli svým žákům - jméno Osho:

Od Dubna 1988 se zabývá ve svých Promluvách výlučně zenovými mistry. Ke konci roku 1988 vysvětluje, že již nechce být nazýván titulem Bhagavan (pozn. překl.: bohočlověk)- vtip skončil:

“I don't want to be called Bhagwan again. Enough is enough! The joke is over!”

Po několika týdnech beze jména přijímá na návrh svého žáka jméno Osho, které se objevilo jako uctivé oslovení v jednom zenovém příběhu z jeho promluv. V lednu 1990 Osho zemřel.

(Zdroj: <http://de.wikipedia.org>).

Co se týče knihy *Od medikací k meditaci*, snad nejde o nejvyšší učení, avšak mnohé ze zde prezentovaných úvah a skutečně velmi bystrých postřehů stojí přinejmenším za zamyšlení. Jeden příklad za všechny:

A co dělali až dodnes doktoři? Nedali dítěti ani malou chvílku na seznámení se s novou skutečností, do níž se dostalo, a přivítají ho na světě neobyčejně hrubě. Chytanou ho za nohy a plácnou po zadečku. Základní myšlenka tohoto stupidního rituálu je napomocť dítěti správně dýchat – protože v mateřském lůně samo nedýchalo; dýchala za něho jeho

matka, která za něho i jedla a dělala všechno ostatní. Být však přivítán tím, že vás někdo chytne za nohy a plácne přes zadek, to skutečně není příliš dobrý začátek. Doktor ale spěchá; jinak by nechal dítě, aby začalo samo dýchat.

...

Nechte ho, aby začalo dýchat samo. Bude to trvat pár minut. Nespěchejte tolik. Je to otázka celého budoucího života této lidské bytosti. Můžete si vykouřit cigaretu o dvě, tři minuty později; můžete šeptat sladké nesmysly sestřičce o pár minut později. Nikomu to neublíží. Nač ten spěch? Nemůžete mu dát tři minuty navíc? Dítě víc nepotřebuje. Klidně ho nechte a ono začne po třech minutách samo dýchat. Jakmile začne dýchat, bude si důvěřovat, že i to ostatní zvládne samo. Až pak přestříhnete pupeční šňůru. Teď už není k ničemu. Pro dítě to nebude šok.

Pokud bych této knize něco vytknul, tak snad určité předsudky vůči křesťanství a vůči náboženstvím jako takovým, které pravděpodobně vychází z toho, že Indie má toto náboženství spojeno se staletými poroby pod vládou křesťanské Anglie. V otázkách plánování rodičovství, nebo v odmítání dogmatismu světských církevních struktur nezbyvá než dát Oshovi zapravdu. Avšak zobecnění o škodlivosti křesťanství, nebo např. tvrzení že celibát je pro kohokoli naprosto nevhodný, prostě není pravdivé. To platí pouze pro celibát naordinovaný světskou autoritou. Celibát se může v určitém životním období držet právě kvůli pročištění sexuální energie, zatížené nevhodnými vztahy – i z minulých životů. Je ovšem pravda, že pokud je to spojeno s ošklivením sexu, dokonce pod hrozbou věčného zatracení, nebo s cílem dosažení nadřazenosti nad ostatními, s přehnanou snahou přeskocit svůj duchovní stupeň, pak jde o patologický jev.

Co se týče Oshových názorů na sex, které tvoří důležitou část jeho učení, necítím se být povolán k tomu, abych potvrdil nebo vyvrátil například ideu, že orgasmus má blízko k samádhi (duchovnímu vnoru). Jistě však můžeme sex chápat jako projev božské tvořivosti. Každá činnost má blízko k prozření, když je konána pozorně, celým srdcem, bez chtivosti a přivlastňování výsledků, v pokorném odevzdání se. Sansára je právě nirvána a nirvána je právě sansára (Buddha). Při sexu je účastna Vesmírná tvořivá energie. Staré indické báje vypráví, jak se bůh a jeho družka při své erotické Hře postupně měnili ve všechny živé tvory, až zplodili celou přírodu.

Osho upozorňuje na to, jak dnešní civilizace sexualitu zneužívá, bere ji jako samozřejmost, odmítá, nebo snad vůbec netuší její posvátný rozměr. Přichází s názorem, že jednou z hlavních příčin tohoto neblahého stavu je křesťanské náboženství, které kvůli dosažení světské moci nad věřícími spojuje sexualitu s pocitem viny. Tím dochází k deformaci člověka, vedoucí k vzrůstu četnosti nežádoucích jevů, jako jsou prostituce nebo homosexualita.

Ne vše je v této knize dokonalé, občas je cítit nedůsledný překlad, jedná se o odpovědi konkrétním osobám, jak překonat konkrétní překážky – třeba i spojené s nevhodně pojatou vírou. Je tedy vhodné číst pozorně, abychom nevyllili s vaničkou i dítě. Avšak hlavní Oshův motiv je jistě chvályhodný:

Meditace je pro vás pouhé slovo. Nemá ještě příchut', není to vaše výživa, není to váš osobní prožitek; já to naprosto chápu. Vy ale musíte pochopit mě – máte mnoho různých nemocí a já mám jen jeden lék, takže musím dávat stejný lék různým pacientům. Mě ale nezajímá jaká je to nemoc, protože mám jen jeden lék.

Ať budu mluvit o jakékoli nemoci, vždy si buďte vědomi toho, že mám jen jeden lék. A ten se za celých těch třicet pět let nezměnil. Byly tu miliony lidí, slyšel jsem miliony otázek, na které jsem znal odpověď už předem. Nezáleží na tom, jak zněla otázka; podstatné je dovést jejich otázku k mé odpovědi.

Setkání s Oshem je setkáním s velkým člověkem, který se možná dopustil v životě mnoha chyb, nepřesností a omylů, avšak čas ukazuje, že mnohé z toho co učil má trvalejší hodnotu. Ačkoli byl za svého života odmítán, jeho práce se dnes řadí ke kulturnímu odkazu Indie a mnohé jeho názory si získávají uznání.

Podle dojmů z knihy *Osho: Od meditací k medikaci (Pragma 2000)*

Pavel Sedlák

Dopřejme si Svobodnou cestu

V unitářské minulosti byly různé duchovní cesty, ale i časopisy s názvem „cesta“. Již „Cesty a cíle“ proslavily naše unitářství v době jeho největšího rozkvětu a z Prahy přicházely k odběratelům až na Moravu. Např. i můj dědeček z maminy strany odebíral tento časopis. Stránky „Cesta a cíle“ přinášely duchovní podněty, poučení, informace i zábavu nejednou i velmi nadčasovou formou.

Další „Cesta“ byla nábožensko-filosofická revue vycházející koncem 80. let a v 90. letech zásluhou vedoucího redaktora dr. Zdeňka Fuky. Časopis s množstvím původních článků, rozhovorů a poezie byl chválený i prof. Zdeňkem Neubauerem, srovnatelný s kvalitními časopisy unitářů v zahraničí.

Nyní již od roku 2005 vydává Obec unitářů v Plzni časopis „Svobodná cesta“, jejíž odpovědný redaktor je PhDr. Radovan Lovčí (členové redakční rady jsou Mgr. Luděk Pivoňka a sestra Libuše Volfová). Čtvrtletník s barevnou obálkou s výraznou slunečnicí má formát A5 a obsah jednoho čísla 36 - 40 stran, přináší zajímavé, redakčně odborně uspořádané čtivé a poučné články a méně známé informace a souvislosti z historie a ze života osobností s výraznou duchovní cestou, navíc je skutečně svobodně pestrý svým výběrem témat. Z čísla 4 vybíráme např.: Radovan Lovčí: Několik slov o prof. Ferdinandu Herčíkovi, Ferdinand Herčík: Cesta tibetské mystiky, Jan Schwarz: Pastor a jeho nádherný svět (o životě Louise Armstronga), Otakar Mikeš: Jaký je smysl lidského života? a další zajímavé texty.,

Zájemci o pravidelné odebírání tohoto doporučeníhodného čtení mohou zaplatit dobrovolný roční příspěvek na úhradu nákladů za tisk a poštovné v hodnotě 120,- Kč u sestry J. Plotěné - brněňští unitáři z SS NSČU časopis z Prahy přivezou. Dopřejme si „Svobodnou cestu“ má velmi dobrou úroveň.

Jarmila Plotěná

Návrh na uspořádání studentské soutěže o nejlepší esej na téma „Tvůrčí náboženství“ podtitul „Náboženství pro moderní svět“

Cíle:

obecný: Podnítit studenty a veřejnost k hlubšímu zájmu o liberální náboženství.

strategický: Podnítit mezi studenty středních a vysokých škol zájem o unitářství.

interní: 1/ Pomoc při formulování úlohy unitářství v dnešní české společnosti

2/ Výběr budoucích spolupracovníků a aktivistů při ústředí a v obcích.

3/ Jedna z forem propagace unitářství.

Cílová skupina: Studenti středních škol posledních ročníků a vysokých škol, převážně humanitního zaměření a zprostředkovaně jejich učitelé a profesori.

Postup:

1. Vyhlášení soutěže, její podmínky a průběh:

Vyhlášení honorované soutěže o napsání nejlepší eseje na dané téma. Pomocí letáků distribuovaných oficiálně na kanceláře a katedry škol a dále pomocí sdělovacích prostředků (aby se mohli uchazeči přihlásit i přímo). Soutěžící dostanou jako podklady inspirativní úryvky textů s náboženskou a duchovní tematikou. Soutěžící budou zasílat eseje poštou.

Navrhované věkové rozmezí pro soutěžící: 17 - 27 let.

Navrhovaná výše finanční odměny pro 1. - 3. místo: 20.000,- Kč; 10.000,- Kč; 5.000,- Kč.

Vítěze k udělení 1., 2. a 3. ceny bude vybírat komise složená ze zástupců Unitárie a přizvaných odborníků (čestná funkce). Komise bude při výběru vítězů přihlížet zejména k osobitému a tvůrčímu zpracování daného tématu, k různému věkovému zastoupení kandidátů a prostředí (včetně náboženského zázemí), z něhož kandidáti pocházejí. Důležitým výběrovým kritériem bude naplnění interních cílů - viz výše.

2. Udělení cen a zveřejnění výsledků soutěže:

Vyhlášení výsledků soutěže bude mít veřejný, slavnostní charakter za účasti médií.

Vybraní kandidáti budou předem ohlášeni, ale teprve během samotného vyhlášení cen budou z jejich středu oznámeni držitelé cen. Ti převezmou finanční odměnu a pamětní list. Budou vyzváni k další spolupráci.

3. Využití výstupů soutěže:

Publikování v unitářských časopisech. Zvážení možnosti vydání vítězných esejí tiskem s komentářem (včetně autorských výtisků pro vítěze). Beseda s vítězi v jednotlivých obcích. Medializace pomocí sdělovacích prostředků. Uspořádání tiskové konference a distribuce tiskové zprávy o akci.

4. Realizace:

Schválení projektu na SS NSČU. Zvolení pracovní komise. Ta předloží Správnímu sboru konkrétní postup práce a časový harmonogram a rozpočet akce a bude odpovědná za zdárný průběh projektu. SS schválí vyčlenění prostředků z rozpočtu na příští rok. Po realizaci akce proběhne ve SS hodnocení výsledků.

Domnívám se, že navrhovaný projekt lze realizovat z větší části dobrovolnou prací unitářů za současné podpory administrativního a technického zázemí NSČU. Skutečné výdaje budou představovat pouze náklady na odměnu pro vítěze a výdaje na korespondenci.

Věřím proto, že SS doporučí tento projekt k realizaci, neboť s minimálními náklady může významně prospět k propagaci unitářství a zviditelnění NSČU.

Kateřina Samojská

Novoroční

Další rok třetího tisíciletí zvěčnělý v kalendáři. Nepopsané dosud listy, kterým předchází úvahy a rozjímání, co přinese čas roku vcházející do dějů budoucích. Jaký bude? Starý rok odešel a nový nadchází - dle slov J. A. Komenského s očekáváním pokroku ke kterému musí přispět lidstvo skokem od pouhé ekonomie trhu spotřební produkce ke vztahům kulturně etickým.

Kdy nastane a co způsobí morální pokrok, když setrváváme v politickém světovém napětí s válečnými konflikty umocněnými terorismem? Pociťujeme s nevolí, že dosud se lidstvu nepodařilo žít zodpovědně, kráčet cestou světla k vyšším úrovním vědomí, souvědomím sounáležitosti se zákony duchovně tvůrčího Univerza. Temnoty přebývají evidentně tam, kde lidé se vzdalují Bohu či nehodlají ho ani poznat, nebo uznávají za boha, co není pravým Bohem.

Kolik ideologií od počátku světa prošlo dějinami, kolik filozofií, politických seskupení, které navzdory technickému pokroku a vynálezům směřujícím až k letům do vesmíru a s dobýváním kosmu - nepodařilo se lidstvu odhalit šifru mistra Leonarda, kterou je duchovní mystické - božské jádro člověka. Spíše se zdá, že lidstvo inklinuje více ke hříchu, ke špatnosti, temnotám, kdy ho fascinují válečné konflikty vyhocené až k terorismu.

A my i v novém roce si klademe otázku - kdy bude ubývat střetů a válečných rozporů natolik, aby nakonec se staly fakty hrůzy jen v učebnicích dějepisu?

Podle proroctví máme očekávat znamení nové duchovní doby, kdy Ježíš Kristus je na planetě Zemi přítomen svým Duchem a andělské legie se připravují v nebesích k sestupu (dle jasnozření ruch nebeský je zřejmý v první etáži). Nakolik Česká země se stane duchovním centrem s četnými duchovními poselstvími a vizemi přibližování nebes planetě Zemi, svědčí zatímní náznaky světa především svými skutky, k jejichž svitu přispěje milost Boží.

Kéž ekumenické modlitby během prvního měsíce ledna tohoto roku vydechnou nadějnou ódu na radost rozlévající se s andělských kůrů na nebesích.

Odvraťme pozornost od vnějších věcí světa vnitřní modlitbou - a nejen počátkem nového roku - leč v jeho celém průběhu, kdy posílení a požehnání Duchem Božím prosvítíme temnoty světa skutky spravedlnosti, dobra, pravdy a odpovědnosti. Závěrem vzkaz politikům: nebraňte božím silám, které nám přinášejí moudrost ve věku Vodnáře, aby k lidem dobré vůle promluvily v nitru - snahou žít a vědomím sounáležitosti s nejvyšší Prozřetelností, rozšířit rádius aktivit vyššího Já.

Miluše Šubartová

Voda zde, voda tam

Domorodci na Havaji říkají, že vlna nese, ale nedá se řídit, což je sice pravda, ale jde o pravdu částečnou, neboť mořská vlna se ovládat dá, zatím ji neřídí na Havaji, ale v Londýně, ústí řeky Temže je totiž pro mořské vlnobití otevřenou bránou k hlavnímu městu britského impéria a v poslední době se prý zvýšilo nebezpečí záplav, neboť jak jsem se dočetl, nejenom Benátky, ale také Londýn se postupně propadá, protože byl kdysi založen na měkké půdě.

A jílovitá země už nemůže unést tíhu velkoměsta, biblický prorok by napsal, že země se pod Londýnem otvírá jako kdysi pod Sodomou, jenže my už málo rozumíme prorokům, spíš dáme na dobrozdání odborníků a odborníci vypočítali, že po mimořádné přílivové vlně by došlo k vzednutí Temže, které by zatopilo víc jak sto čtverečních kilometrů města, což by ohrozilo přes milion jeho obyvatel a zničilo na čtvrt milionu obytných domů.

To mě vyrazilo dech. Pánové v Londýně myslí tak dopředu, že staví hráze i proti vlně, která se možná jen jednou jedinkrát za tisíc let přizene od moře, zatímco my jsme si v posledních letech přivykli myslet spíš jen sami na sebe, na naše problémy, zaplavujeme svět odpadky, chystáme lavinu řítících se problémů budoucím generacím - od drog přes alergická onemocnění, ozónové díry, zničené lesy, až po tetragram ničivého boha pomsty - AIDS, a po nás ať přijde potopa, a najednou hráz, která bude bránit ničivému přívalu vod. Klobouk, pardon, cylindr dolů před tak moudrým rozhodnutím. Svět, který staví takové obří hráze má určitě naději přežít, zachránit se, dojít svého cíle. Učme se, přátelé, myslet jako v Londýně na tisíciletí dopředu, a náš život se vrátí do svých kolejí.

ThDr. Jan Schwarz

Láska

**je krásná bystřina
plná tekoucího života.
Čeká zde na tebe,
aby tě osvěžila
a napojila.**

**Láska
je něžná květina,
v níž je mír a jednota.
Čeká, až na ni upřeš svůj zrak
a chvíli se zastavíš.**

**Láska
je jasné Slunce hřející,
plné radostného sálání.**

**Láska
je bytost srdcem žijící.**

V jejich očích pak uzříš Boha.

Hana Kupková

Uveřejňujeme článek, který nám poslala paní Renata Šťastná z Hostákova u Třebíče, přestože se redakce s textem nemůže plně ztotožnit.

Boj mezi dobrem a zlem

V životě se nám neděje nic náhodou. Vše je důsledkem našich minulých chyb, ale hlavně důsledkem negativního energetického působení zvenčí. Vše je pouze v nás a záleží na nás, co s tím provedeme. Funguje to tak, že probíhá nestálý souboj mezi negativními a pozitivními silami. V tomto čase se to projevuje mnohem intenzivněji než dříve. Lidé jsou nemocní, ve stresu, nespokojeni, závistiví a zlí. Sami nechápou, proč se jim to děje, proč se jim nedaří, proč tápou a neví si rady, proč ubližují sobě i druhým.

Je to zcela jednoduché. Člověka ovládnou tyto negativní síly velice snadno, jde o nižší vibrace, které člověk zpočátku nesnáší a tak lehce onemocní. Jde zejména o zatížení nervové soustavy a následně celého organismu. Pak si na to sice zvykne, ale je otázkou času, kdy se takovýto jedinec zcela zhroutí a nevydrží to.

Je to něco jako mor, kterým lze nakazit i ostatní jedince, pokud nebudou mít dostatečnou ochranu. Nelze se toho zbavit žádnými léčebnými prostředky ani tabletami. Jedinou záchranou je pochopení, pokora, odpuštění a prevence. Co se prevence týče, jde o tzv. ochranu mantru, která může zabránit přenosu negativních sil. Tyto síly se vyskytují kolem nás a když ovládnou člověka uvnitř, je to mnohem těžší. Takový napadený jedinec tomu musí věřit, ale hlavně musí chtít to napravit.

Paní Renata zdůrazňuje, že musíme udělat kříž buď pomyslně nebo rukou do prostoru a odříkávat: Dávám znamení kříže šestého rozměru, spalující nebeským ohněm všechnu negativní energii, duchy, myšlenky a bytosti, ve mně, kolem mě, na nebi, na zemi, pod zemí. Do všech světových stran. Poroučím se duchu svatému, Bohu díky amen.

Nelze toto podceňovat a je třeba provádět častěji, pokud se člověk cítí ohrožen. Boj mezi dobrem a zlem bude neustále zesilovat a kdo to včas nepochopí, nebude mu pomoci. Nejhorší je lidská nevědomost. Každý bude konfrontován pro realitu života a smrti.

Renata Šťastná

Jak to může taky být

Protože vím, že žijeme ve věku profesionálů a všechno mají dělat odborníci na slovo vzatí, trochu se někdy stydím; já vlastně přísně vzato bych neměl ani psát, jsem v oboru pouhý samouk a tedy diletant, což mi nedávno také řekl jeden pán, kterého se dotkl můj fejeton o razítku, jehož otisk na papíře rozhodoval v době minulé o osudu mnoha lidí, jediný úder takového razítka zpečetil léta života a zkomplikoval existenci celých rodin, já nevěděl, proč se ten pán nad tak prokazatelnou věcí jako bylo razítkování na mocných úřadech rozčílil, možná jedno z těch důležitých razítek sám třímal v ruce, snad léta pečtil

osudy lidí, které ani neznal, třeba celý život žasl nad svou mocí a důležitostí, nevím, jen jsem ho náhodou potkal, a on mi vmetl do tváře, že jsem diletant.

Ten rozezlený pán mohl ale klidně znát citát Paula von Heyseho - „diletant je zvláštní člověk, který strašně rád dělá, co neumí“. A já musím přiznat, že píšu velice rád, večer si sednu k počítači, pustím si Mozarta nebo Vivaldiho, také české baroko poslouchám, a píšu. Řadím se tím svým psaním do dlouhé řady diletantů, kteří ve svém životě tvrdohlavě provádějí věci, k nimž nemají oprávnění, vzdělání, pracovní zařazení, specializaci, doporučení, prostě jen pro radost fušují do řemesla.

V té řadě diletantů jsem za ta léta objevil řadu sympatických lidí, diletantem byl například Anton Pavlovič Čechov, který se dlouho styděl za své povídky a psal pod pseudonymem, diletantem byl Deml, Hašek a mnoho dalších odvážlivců. „Dvě věci mi prospěly,“ přiznal kdysi Leibniz, „za prvé to, že jsem byl samouk, a za druhé to, že jsem v každé vědě, sotva jsem k ní přistoupil, aniž bych často pochopil obecně známé, už jsem hledal nové.“ Diletantem byl fyzik Max Born, Faradayovi vyčítali, že neměl vysokoškolské vzdělání a Thomas Alva Edison prý chodil do školy pouhé tři měsíce. Až mě v zádech mrazí z té opovážlivosti, do jaké řady mě vlastně ten nervózní pán při vzpomínce na razítka postavil.

Takže, snad se na mne už nezlobí, já bych přece jen psaní nerad pověsil na hřebík, a za razítko bych ho v žádném případě neměnil, přátelé.

Jan Schwarz

Meditace na žalm 33

Éterné příchody

zbavené průduchů snění -

v bdělosti kosmické zralosti

stojíme u brány Nového roku

Duše jak hořící svícen -

Lotos bílý nořící se z kalných vodou

k výšinám nebeským - zrozením z Ducha...

V modlitbách ztišení slyšíme pramenit vody Boží

zákonitosti kosmické, jak nahoře - tak dole...

Do přítomnosti neznámého mysteria

určeného k setkávání spásy -

cítíme pohlazení Boží v hodině ztišení

v hodině, či minutě rozpínání Jeho paží...

Bereme do rukou kamínek bílý

a jméno jeho oznámeno bude

v katedrále zasvěcení -

v okamžiku srdce věrné nevěsty - duše tvé

až přijde ženich - Ježíš - ke spásné hostině.

O světě

„Je daleko více omezenosti než skutečné špatnosti ve světě; ale je tu přece jen víc sympatie a důvěry, přívětivosti a dobré vůle, než aby bylo možno lámat hůl nad světem lidí. Nevěřím v dokonalost dnešního ani příštího člověka; svět se nestane rájem po dobrém ani revolucí, ba ani vyhubením lidského plemene. Ale kdybychom mohli nějakým způsobem sebrat všechno to dobré, co vězí koneckonců v každém z nás hříšných tvorů, věřím, že by se dal na tom konstituovat svět přece jen daleko vlídnější, než je ten dosavadní. Snad řeknete, že je to slaboduchá filantropie; ano patřím k idiotům, kteří mají člověka rádi, protože je člověk.“

Karel Čapek